

sin Død; har han ikke faaet Noget, saa vilde det være Synd, om hans Efterladte ikke skulde faae Noget. Er han ikke bleven færdig dermed, skjøndt han kun kunde vente en samlet Sum derfor, naar han var færdig, saa er det, fordi han er druknet i den uhyre Brønd, hvorf han havde nedsenket sig. Jeg beklager den Mand, der skal have Noget dermed at gjøre; men jo mere jeg beklager ham, desto mere maa jeg ogsaa ønske, at Arbeidet bliver udført.

Justitsministeren: Jeg skylder den Mand, jeg nævned, at anføre, at, saasnart han udtraadte af Cancelliet, ophørte Betalingen. Saavidt jeg erindrer, havde han en aarlig Betaling, men den ophørte, som sagt, da han udtraadte af Cancelliet.

Tscherning: Ja, hvis han efter den Tid har fortsat at samle Materiale, saa er det smukt gjort af den Mand.

Vi komme nu til Nr. 4. § 15 frigjør Enhver, som møder ved Sessjonen med sin Læges Attest, for nærmere Undersøgelse. — Jeg vilde gjerne ønske, at den ærede Minister vilde udtale sig om, hvorvidt dette noie befølges. Jeg antager, at det befølges, jeg antager, at de Klagemaal, som have været førte over, at der foretoges Undersøgelser med Personer, som ikke forlange det, og som troe ikke at have nogen Legemsfeil, hidrøre derfra, at de ikke ere komne til Sessjonen med behørig Lægeattest.

Justitsministeren: Jeg kan erklære som ganske sikkert, at ikke en Eneste, som har havt den Attest, som Bærnepligtlovens § 15 foreskriver, er bleven undersøgt paa Sessjonen. Dette har noie været overholdt; jeg har forvisset mig derom ved at indhente Erklæringer fra alle Sessjonsdistrikter.

Tscherning: Vi komme nu til et meget vigtigt Spørgsmaal, som angaaer Nummerbytningen. Denne skulde være en af de allerstumpreste Ting ved Udskrivningen, da alt det tjenstdygtige Mandskab, som trækker, staaer aldeles paa lige Fod, og altsaa skulde Nummerbytningen strengt taget aldeles ikke ved-

komme. Lovgivningen. Bytningen bliver imidlertid, saavidt jeg veed, besværliggjort. Jeg veed nok, at det ligger i de Udtryk, som findes i Bærnepligtloven; men disse Udtryk kunne ikke bringes i Anvendelse. Der staaer nemlig i Bærnepligtloven: „Nummerbytning kan ske enten paa Sessjonen eller for vedkommende Troppesdeling, naar den Mand, der ved Bytningen erholder det lavere Nummer, af Sessjonen eller Troppesdelingen erkjendes at have de Egenstaber, som udfordres for at kunne stilles for en Anden.“ Men disse Egenstaber kan han jo ikke være i Besiddelse af; det er umuligt, thi hvilke ere Hovedegenstaberne for at kunne stilles for en Anden? Vi maae huffe paa, at de, der have truffet og skulle bytte, ere det 22aarige Mandskab, og for at kunne stilles for en Anden skal man være frigjort fra Tjeneste ved den staaende Hær og være endelig overført i Forstærkningen. Men nu kan ingen 22aarig, idetmindste kun med ganske faa Undtagelser, være frigjort for Tjeneste ved den staaende Hær og være overført i Forstærkningen. De staae jo paa Sessjonen for at skulle trække Lod om, hvorvidt de skulle tjene ved den staaende Hær eller ikke, og de kunne altsaa ikke være frigjorte for Tjeneste ved den staaende Hær, og endnu mindre være endelig overførte til Forstærkningen. Nu har man, det kan jeg nok forestille mig, fortolket det saaledes, at man har sagt: Det kan der slet ikke være Spørgsmaal om, men det, hvorom der har været Spørgsmaal, og som man har lagt Vægt paa, det er „den gode Dødsfærd“. Man forlanger Dødsfærdattest og gjør derved Bytningen paa Stedet umulig, thi hvem har paa Sessjonsstedet tænkt paa at skulle eller ville benytte en saadan? Det har jeg selv seet Exempel paa med en Mand, der i og for sig ikke havde lyst til at være Soldat, men, da en Anden, der mindre end han kunde taale det, havde truffet et slettere Lod, saa sagde den Første til Denne: „Ja, Kammerat, jeg har vel ingen lyst til at være Soldat, men lad os alligevel bytte; jeg bryder mig ikke videre derom, og Du bliver uhykkelig ved at blive udskreven.“ Men et saadant Bytte bliver umuligt, naar Dødsfærdattesten strax skal tilveiebringes. Man skulde synes, at det var nok, naar Vedkom-